

Neziskovky?

„Neziskový sektor“. Pojem kdekým hojně užívaný, pojem široký, neurčitý. Dlouhá léta je problematika jeho ekonomické existence řešena důsledně nesystémově!
Znáte pojem „flikování“, že?

Jen tak úvodem – kdo všechno – jen tak nahrubo - spadá do „neziskového sektoru“?
Občanská sdružení všeho druhu, kam spadají i odborové organizace, Český červený kříž a Český myslivecký svaz a honební spolčenstva, dále politické strany a politická hnutí, státem uznané církve a náboženské společnosti, ndace a nadační fondy, obecně prospěšné společnosti, obce, veřejné vysoké školy, organizace s mezinárodním prvkem (např. Greenpeace), příspěvkové organizace obcí a krajů, společenství vlastníků jednotek. Další velkou skupinou organizací, řekněme užšího zaměření jsou Česká televize, Český rozhlas, komory auditorů, daňových poradců, veterinárních lékařů, lékařů, lékárníků, stomatologů. Další organizace jsou tvořeny podle zákonů o patentových zástupcích, o autorizovaných architektech, notářích, advokacii, řada státních fondů, například životního prostředí, kultury, na podporu kinematografie, vinařský fond, atd, atd...
Pěkný gulášek, že?

Ono by ani tak o nic nešlo, kdyby do toho nevstupoval zákon o dani z příjmů se svým důsledným „nepřístupem k tématu“. V zákoně je používán všeobíjající pojem „poplatníci, kteří nejsou založeni za účelem podnikání“ a prohlašuje, „že přednětem daně nejsou příjmy z činností vyplývajících z jejího poslání za podmínky, že náklad(výdaje) vynaložené podle tohoto zákona v souvislosti s prováděním těchto činností jsou vyšší“.
Za činnosti vyplývající z poslání akceptuje činnosti, které jsou uváděny ve stanovách, zvláštních předpisech, zřizovacích listinách atd., tedy co, na základě čeho daná osoba vznikla a byla zaregistrována v příslušném rejstříku a co má provádět.
Tyto „činnosti“ ovšem zákon posuzuje odděleně. „Odděleně“ – báječné slovo – tisíc berňáků si je dokáže vykládat nejméně tisíci způsoby! Tento vnitřně rozporný malý odstavec způsobuje letité problémy oběma stranám.

A nyní trochu ... nikoliv hudby, ale filozofování! ... abychom se lehce dotkli semaforové klasiky.

Podnikání je činnost. Proces. Postup. Snažení. Výsledkem čehož má být „zisk“.
Samozřejmě, že můžeme podnikat z různých důvodů, můžeme si tím třeba i léčit mindráky či zvyšovat ego, ale musíme z něčeho žít a to něco, peníze přinejmenším na živobytí nám to podnikání holt dát musí. Peníze takto získané „prožijeme“ – nenávratně spotřebujeme.
Někdo je vyloženě prožere, prochlastá, utratí za blbosti, jakkoliv! Jasná situace, že.
Otázkou ovšem je, zdaliž i to, co se daňovými zákony označuje jako „zisk“, ziskem je?
Z hlediska „zisku“ chovají se daňové zákony k podnikání ne jako ke kontinuálnímu procesu, ale spíše jako k jednorázovému procesu se svým přesně definovaným začátkem a koncem. Je opravdu ziskem to, co ze „zisku“ reinvestujeme, neboli vrazíme zpátky do podnikání? Je to přinejmenším velmi, ale velmi diskutabilní. Ne z pohledu nějakého účelového zákona, kde zhusta bývá psáno „pro účely tohoto zákona“, leč z pohledu obecného, pohledu praktického. Peníze zůstávající v podnikání nejsou penězi, kterých si lze užít, nenávratně spotřebovat, nemohou tedy být „ziskem“, o který se tak vehementně zajímá úřad berní. Takové peníze jsou jen a pouze holubem na střeše, příslibem, vidinou, touhou, že příště jich bude na to rozfofování víc!

Samozřejmě, že vždycky není posvácení a tak nemusí být výsledkem za nějaké období našeho snažení zisk. Můžeme být „v mínusu“ - podnikáním přijít o část vloženého majetku. Můžeme taky být „na nule“, tedy ni zisk, ni ztráta.

Můžeme ale cíleně podnikat za účelem trvalého dosahování ztrát nebo „nezisku“?
Teoreticky můžeme – ale jak dlouho?

Neziskový sektor – držíme-li se názvu, musí produkovat ztráty nebo „nezisk“, z pohledu zákona o dani z příjmů ovšem jen ztrátu. Tímže zákonem neziskovému sektoru ale zdaňujeme jeho zisky! A zisky vznikají podnikáním, ke kterému ten sektor určen není! Přijde mi to dosti blbé.

Sektor ...

Sektor býval skládací nábytek, třeba slavný Univerzal z UP závodů z Bučovic. On ten neziskový sektor je takový mišmaš rozličných právnických osob, které se prostě nedají zaklasifikovat do podnikatelských subjektů uvedených v obchodním zákoníku. Odbočím - všimněte si: Nepodnikáme, nevyrábíme, nehospodaříme - obchodujeme.

Ale zpět - co nelze standartně zařadit mezi „obchodní společnosti“, se jednoduše označí jako - „neziskový sektor“. Stručný přehled jsem uvedl na začátku tohoto pojednání. Vytvářen jest jednotlivými neziskovými „subjekty“ – právnickými osobami.

Zákon o dani z příjmů používáním jakéhosi bezpohlavního termínu „příjmy z činnosti“ či činností jenom zakrývá fakt, že řada „neziskových“ subjektů podniká, přesněji podnikat musí. Jsou tedy tyto subjekty podobojí – podnikají a současně nepodnikají. Podnikající a současně nepodnikající neziskový subjekt lze s úspěchem přirovnat ke stavu, jako kdyby žena byla částečně těhotná. Je to sice naprostá fyziologická blbost, ale v této sféře se tváříme, že není nic přirozenějšího. Nepodnikatelské subjekty nezřídka k částečnému těhotenství jsou – nebojím se to říct – nuceny i svými zřizovateli!

Fyziologická blbost částečné těhotnosti jest „řešena“ oněmi bezpohlavními „činnostmi“, kteréžto jsou členěny na činnosti hlavní a vedlejší. Vedlejšími jsou označovány ty činnosti, které mají v neziskovce vytvářet zdaňované zisky, které jsou jasnou podnikatelskou činností. Zisky jsou použity pro „nepodnikatelskou“ činnost, tato bývá označována jako „hlavní“.

Aby to nepodnikání bylo úplně „jasné“, je v zákoně vymezeno, z čehože takový subjekt platí daně vždy. Tak třeba z reklam. Klasický to zdroj příjmů neziskových subjektů. Proč uzavírají smlouvy o reklamě? Protože jim z toho kyne zisk, protože jim peníze darem dává jen opravdu málokdo! Kyne-li z nějakého konání zisk, který je navíc zdaňován, co to je? Podnikání. Byl za tím účelem subjekt založen? Nebyl.

Čistá schizofrenie. Povinnost odvést daň z takové činnosti de facto legalizuje něco, co do vínku subjektu při jeho zrodu dáno nebylo! Nebyl-li založen za účelem podnikání, nechť tedy nepodniká! A že nemůže sehnat peníze na svoji činnost jinak? Což takhle nahlédnout do zákona 106/1867? Ano, do roku 1867. Do časů vládnutí císaře Františka Josefa I. Tento zákon u nás platil až do roku 1951, jmenoval se už tehdy „o právě spolčovacím“, týkal se „neziskového sektoru“ a v § 4 se uvádí: „Ze statut budiž lze vyrozuměti a) k čemu se spolek zřizuje, jakých prostředků a jak se ty prostředky seženou.“

S podnikáním, a to kdekoliv, ruku v ruce jde kapitál. Kapitál. Takové profláklé slovo.

Mimochodem – při převratu v roce 1989 a ještě začátkem roku 1990 se všichni slovu kapitalismus důsledně vyhýbali!

Jó KAPITÁL tatíčka Marxe, toť jiné kafe!

Když jsem si v polovině devadesátých let ten KAPITÁL šel půjčit do městské knihovny ... hleděly na mě knihovnice ... TAKOVOU! knihu si půjčovat. Docela by mě zajímalo, kolik lidí alespoň prolistovalo jeho první díl. Já byl tedy HODNĚ zklamán jeho obsahem.

Co ten kapitál vlastně je?

To záleží, kde budete definici hledat. U slovníků je důležitý rok vydání. Teď budu dráždit „odborníci“ – kapitálem může být cokoliv! Bez jakýchkoliv definic. Jen s použitím rozumu. Cokoliv, co se dá využít pro podnikání. Širošíre možnosti podnikání jsou, jeť i kapitál neomezen. Když už jím může býti cokoliv, je logické, že jej může vlastnit kdokoliv. Naskýtá se však v české kotlině otázka:

Může „neziskový sektor“ disponovat kapitálem?

Odpověď zní – samozřejmě!

Majetek použitý pro dosažení zisku stává se kapitálem u kohokoliv!

Všimli jste si, že se zatím stále motám kolem podnikání nepodnikatelských subjektů? K této otázce je nutno přidružit otázku další: Proč jsou tyto divné subjekty vlastně zakládány, proč

vznikají? Vždyť jsou s nimi jen problémy! No, to už budeme muset rozvázat pytel, ve kterém promíchány jsou jednotlivé typy subjektů „neziskového sektoru“ a sem tam něco vylovit. Ručka šmátralka šmátrá ... šmátrá ... áá vytahuje ...

Občanská sdružení.

Dneska se sdružuje kdekdo, k účelům někdy vsutku nečekaným. Založit občanské sdružení jest prajednoduché. Do vínku jest jim zákonem dáno, že lidé se v nich nemají co sdružovat „k výdělečné činnosti nebo k zajištění řádného výkonu určitých povolání“. Ergo – nemohou podnikat. Přesto je jim dovoleno houfně vyvíjet právěže tu výdělečnou činnost – reklamy a podobně. Stát do života sdružení zasahuje minimálně, do jeho hospodaření už vůbec, stačí mít ve stanovách zakotveny pouhé „zásady hospodaření“. Zásada – znamená to, že někdy se chováte tak, podruhé onak, ale v zásadě ... Ona ta zásada je jakýsi ideální stav. Žádná pravidla. Do sdružení můžete kdykoliv vstoupit (jste-li přijati) a kdykoliv odejít. O všem se rozhoduje kolektivně, v případě problémů jsou ovšem snahy hodit vše na hlavu předsedovi. Nikdy bych sdružení nedal ani korunu úvěru, či půjčku, pokud by nebyl jistěn v můj prospěch alespoň zápisem v katastru nemovitostí. Občanské sdružení z hlediska hospodářského režimu je vlastně cochárna. Zastávám názor, že princip jejich rozhodování neumožňuje těmto právnickým osobám racionálně hospodařit a že nejlépe mu sluší chudoba a život z toho, co kdo dá. Nezřídka jsou zřizována k uspokojování potřeb a tužeb svých členů, jedná se hodně často o pouhou zábavu či zálibu, byť se jmenují sebedůstojněji. I takové ČSTV či jiné podobné svazy jsou taková občanská sdružení. Jak majitelé Sazky, kterými tato sdružení v době psaní textu jsou, s ní hospodařili, je všeobecně známo. Občanská sdružení se vyznačují rovněž tím, že hojně natahují ruce pro „příspěvky“, kamkoliv, jen aby si svoji činnost nemusely platit samy. Neméně hojně využívají kamuflovaného podnikání, kterýmžo bývají nejčastěji smlouvy o reklamách, samozřejmě řádně zdaněny.

Proč tomu tak je, o tom píšu ve svých jiných textech(1).

Občanská sdružení vyvíjejí takzvaně obecně prospěšnou činnost, rámcově vyjmenovanou v zákoně o daních z příjmů. Raritou takové činnosti je, jak je ve vyjádření jednoho ministerstva uvedeno, že dokonce jen držba určité nemovitosti jest takovým „bohulibým“ účelem! Další raritou je prapodivná forma existence částí sdružení – organizační jednotky. „Jsou-li zřízeny a jedná-li vlastním jménem“. Též se to nazývá odvozená právní subjektivita. To je taky zajímavý nefyziologický stav – matka porodí dítě, to je s ní stále spojeno pupeční šňůrou, ale žít se už musí samo.

Politické strany a hnutí.

Co mě v tomto zákoně zaujalo nejdříve bylo, že v řadě paragrafů byly formulace zcela shodné s formulacemi v zákoně o sdružování občanů. Založit stranu nebo hnutí je ale mnohem, mnohem těžší, než založit občanské sdružení. I když i pro stranu platí, že musí mít ve stanovách pouhé zásady hospodaření, řeší se ale už při registraci, jak mohou organizační jednotky majetek ve prospěch strany nabývat, hospodařit a nakládat s ním. K hospodaření jsou už sepsány speciální paragrafy, řešící co se smí a co ne. Podnikání strany je otevřeně umožněno, je ale přitom takřka úplně od ní odděleno. Zajímavostí je, že definici pojmu „strana“ a „hnutí“ v tomto zákoně nenajdete. Napadá mě – znáte nejkratší moravské sloveso? ... Hl ... hl se, nehl se, pohl se...

Církve

Hm ... § 2): Svoboda myšlení, svědomí a náboženského vyznání je zaručena. Úplně stejná věta je uvedena v článku 15 Listiny základních práv a svobod. V té listině je toho psáno.... a přitom je to v životě jinak. Třeba - že svoboda projevu je zaručena a že cenzura je nepřipustná. Myslet můžeme svobodně! Ovšem pěkně potichu! Dovedete si představit svobodné myšlení nahlas? V naší politicky korektní právní soudokracii? Je autocenzura součástí cenzury?

Zajímavé je, že svoboda myšlení je spojena mimo „listinu“ jen s náboženstvím. Proč se na náboženství klade takový důraz?

§ 5) : Vznikat a vyvíjet činnost nemůže církev ... jejíž činnost je v rozporu s právními předpisy ohrožuje demokratické základy státu a a) je v rozporu s ochranou veřejné mravnosti a b) popírá nebo omezuje osobní práva fyzických osob pro jejich ... rasu, ... To je taky dobrý! Veřejná mravnost! Co to proboha je?

Taky ta rasa mě zaujala! Ale, ale! – takové věci mít v zákoně když se dnes všichni tváří – sice v totálním rozporu s přírodou, leč takzvaně politicky korektně - že rasy nejsou? Co na to říká veřejná mravnost? A nedělají chybu třeba i myslivci, když k norování nepoužívají chrty? Zajímavé taky je, že takový nějaký „boží bojovník“ si tady může myslet co chce, může to i „svobodně“ říct, může si vyznávat svoje, jen tu církev si tu založit nesmí. Kdo tady staví ty mešity, když „mešitová“ církev není v seznamu registrovaných církví v zákoně vedených? A další dojem ze zákona? Stát ve státě, s vlastní podnikatelskou strukturou.

Neskutečné!

Proč?

Proč mají církve takové extra postavení?

Nadace.

Taky je o nich hodně slyšet.

Osvědčená, můžeme říci i historicky prověřená forma dobročinnosti. Docela pořádně napsaný zákon. Obsáhle se řeší hospodaření s majetkem nadace. Aby se neprohospodařil. Jen – zase – v §23: ... „nesmí vlastním jménem podnikat, s výjimkou pronájmu nemovitostí, pořádání loterií, tombol, veřejných sbírek, kulturních, společenských, sportovních a vzdělávacích akcí.“ Není snad jasněji napsáno, že „toto“ všechno je podnikání, ale že „toto“ se dělat může?! Nádherný důkaz! Takže i tady máme jakési podnikání-nepodnikání, zase jsme u té částečné těhotnosti.

Obecně prospěšné společnosti.

Už ten název.

V zákoně stojí psáno, že taková společnost „poskytuje veřejnosti prospěšné služby za předem stanovených a pro všechny uživatele stejných podmínek a její hospodářský výsledek (zisk) nesmí být použit ve prospěch zakladatelů, členů jejích orgánů nebo zaměstnanců a musí být použit na poskytování obecně prospěšných služeb, pro které byla obecně prospěšná společnost založena.“ Kdo nevěří, ať nahlédne - § 2, odst. 1 písmeno b) a c). Kromě toho taková společnost ještě může : „vykonávat i jiné činnosti („doplňková činnost“).“ Hm...

Takže?

Je veřejně prospěšné dodávat třeba rohlíky nebo elektřinu nebo šít šaty? Nebo stavět domy? Silnice? Je! Veřejně prospěšnou službou může být vlastně cokoli. Není v zákoně nikterak definována. Však text paragrafu současně říká – byť nepřímou – že se jedná o standardní podnikání, jen využití zisku je omezeno. Ona ta obecně prospěšná společnost je úplnou syntézou nesmyslnosti pojmu „neziskovost“! Je zde jasně uvedeno, že zisk musí být vložen zpět do podnikání, byť je to skryto za vzosná slova „nesmí být použit ve prospěch zakladatelů, členů jejích orgánů nebo zaměstnanců a musí být použit na poskytování obecně prospěšných služeb, pro které byla obecně prospěšná společnost založena.“

Tak je tam zisk nebo není? Produkuje zisk? Podle současného chápání ano. Tak proč „neziskovka“? Žeby jen proto, že nemůže být vyveden z firmy? Mzdy a zaměstnanci si přece mohou své platy zasloužit do té míry, že „zisk“ může být minimální. Nikde není uvedeno, jak velká mzda může být. Opět se otvírá problém – je ziskem to, co není vyvedeno z firmy? A navíc tu máme i naši starou dobrou známou „doplňková činnost“ (§ 17) – že by pro prohloubení pocitu „neziskovosti“? Vždyť stojí psáno, že musí být využita pro vylepšení hospodaření firmy! Trochu zmatené, ne?

Příspěvkové organizace

Měst, obcí či krajů... teda úředně se jim říká územní samosprávný celek ...

Příspěvkovými organizacemi bývají třeba lázně. Nebo Dům kultury. Zoologická zahrada ... koupaliště ... možností je....

Celý vtíp spočívá v tom, že taková obec - ona obec toho může ze zákona hodně (rád odbočím, protože to je svým způsobem taky učebnicové) – dovolím si citovat:

1) Územní samosprávný celek může ve své pravomoci k plnění svých úkolů, zejména k hospodářskému využívání svého majetku a k zabezpečení veřejně prospěšných činností

a) zřizovat vlastní organizační složky jako svá zařízení bez právní subjektivity,

b) zřizovat příspěvkové organizace jako právnické osoby, které zpravidla ve své činnosti nevytvářejí zisk,

c) zakládat obchodní společnosti,¹⁵⁾ a to akciové společnosti a společnosti s ručením omezeným,

d) zakládat obecně prospěšné společnosti podle zvláštního zákona,¹⁶⁾

e) zřizovat školské právnické osoby podle zvláštního právního předpisu,^{16a)}

f) zřizovat veřejné výzkumné instituce podle zvláštního zákona^{16b)},

g) zřizovat veřejná ústavní zdravotnická zařízení podle zvláštního zákona^{16c)}.

(2) Územní samosprávný celek se může spolu s jinými osobami stát účastníkem (společníkem) na činnostech jiných osob, zejména obchodních společností nebo obecně prospěšných společností, na jejichž činnosti se podílí svým majetkem včetně peněžních prostředků.

Takže ta obec se rozhodne založit onu příspěvkovou organizaci. Proč, když „zpravidla“ nevytvářejí zisk? Aby obec nezkrachovala? Každopádně je rozumné vyčlenit podnikání mimo „obec“! Ničím jiným než podnikáním se totiž „příspěvkovky“ „zpravidla“ nezabývají. Všimněte si výskytu uvozovek.

Jak se dělá příspěvkovka? To se „obec“ rozhodne, založí novou organizaci, vymezí „účel“ neboli co má dělat a dá jí do vínku majetek. „Dá“ – přesněji předá do užívání, k hospodaření s ním. Vymezí „majetková práva a povinnosti“. A taky vymezí nám už důvěrně známou „doplňkovou“ činnost.

A proč „příspěvkovka“? Když „zpravidla“ nedosahuje zisku, dostává od svého zřizovatele příspěvek na činnost. Příspěvek. Jinak ovšem je hozena do vody a v rámci poskytování bohuřádných či veřejně prospěšných – jedno jak nazvaných služeb musí tvrdě podnikat aby nezkrachovala a nebyla zlikvidována.

Řada takových příspěvkovek je ovšem trnem v oku konkurenci. Třeba lázně – lázně jako „čistý“ podnikatelský subjekt a jako neziskovka. Jedny podnikají a druhé ne? Jak je to s cenami, jak je to s obecně prospěšnou činností? Vždyť by oba subjekty mohly být o.p.s.! nebo obchodními společnostmi. Přesto se kdosi bojí říct, že lázeňství je byznys. Stejně jako zdravotnictví, jehož součástí lázně jsou. Nenarušují takové „neziskovky“ svým způsobem hospodářskou soutěž? Dotovaná cena.... a jezdí tam lidé z celé republiky... proč to? Žeby bylo porušeno ono „zpravidla“ a vytvořený zisk odveden zřizovateli? Tak sakra – jaké nepodnikání! To samé kultura.

Třeba ZOO, to je jiné kafe. Taková ZOO, s.r.o., ještě jsem se s tím nestřetl.

Vidíte, pořád se motáme kolem podnikání – nepodnikání a jeho zisku či „nezisku“.

Proč mohou být „dotovány“ jen „neziskovky“? Nesouvisí to náhodou nějak s chápáním „podnikání“, s chápáním „činností“ a vůbec s uvědoměním si, co vlastně chceme?

Když jsem ty různé „neziskové“ zákony procházel, jednoznačně jsem vnímal jakousi historickou chaotičnost. Hodně blbě řečeno „systematický chaos“. Neuvědomíme si ho, díváme-li se úzce zaměřeným pohledem daného problému. Nebo jeho speciálního zákona. Pohled opačný je výrazně zajímavější. Pohled přes brýle zákona o daních z příjmů je jeden z nich. Snaží se srovnat nesrovnatelné, systematizovat chaos, neschopen ovšem překročit vlastní stín. Co kdyby se někdo nedejbože „obohatil“?! Druhým takovým zákonem je zákon o DPH. Daň z přidané hodnoty. Kdo přidává hodnotu, vytváří zisk - nebo snad ne? Nevěřili byste, co „neziskových“ organizací je plátců daně z přidané hodnoty!

Filozofujme dále:

Proč zrovna ziskový a neziskový sektor? Proč ne třeba podnikatelský a nepodnikatelský subjekt? Nebo třeba spolek a firma?

Musí být zisk cílem podnikání? Většinou ano, jen třeba na nutné reinvestice, ale je to zisk, který je potřeba zdanit? Na toto téma jsme už tady ale přemítali. Proč se někdy předřazuje u subjektu podnikání, ondy zase nepodnikání? U „neziskovek“ zkoumáme „činnosti“, neboli co je podnikání, co není a víte co je berňákům vždy vrcholně podezřelé? Když podnikatelský subjekt vyvíjí činnosti, z nichž některé jsou evidentně prodělečné! Proč to dělá? Co tím chce dosáhnout!? Co skrývá?! Nic – dělá to samé co „neziskovky“, jen v obráceném gardu! Neziskovky podnikáním „ufinancovávají“ svoji činnost, jiných peněz nemajíce. „Neziskovky“ ovšem zhusta dělají něco, k čemu primárně nebyly ani zákonem určeny. A co ty podnikatelské subjekty? Co dělají špatně, kdy dělají totéž? Zákonem omezeny nejsou! Přece velké firmy mají některé činnosti ztrátové, ale v rámci komplexnosti je poskytují! A je to v pořádku! Co je na tom špatného, provozovat v rámci firmy třeba ztrátovou sportovní halu? Vyvíjet bohuľibou, obecně prospěšnou činnost? Bez natahování rukou, finančně samostatně. Proč to vadí? Proč není normální dělat bohuľibou činnost v rámci podnikání? Subjekt holt zaplatí míň daní, které by se stejně složitě přerozdělily na tu prodělečnou halu! Proč má být kapitál jen „zlý“ a „vykořisťující“? Že by historické dědictví otců zachovej nám, ó Pane?

Politici by docela rádi v rámci starořímského programu „chléb a hry“ lidu předhodili leccos, jenže na to jaksi chybí peníze. Tak aspoň hezkou tvář. Můžete si založit co chcete, dělejte si tam co chcete, ale zaplaťte si to taky jak chcete. (My vám to už nějak zdaníme.) Lid nebyl příliš zvyklý z let socialistických platit si „hry“ sám! Byl tu Svazarm, ČSTV a vůbec celá Národní fronta. Na všechno byly peníze. Jen když lid nezlobil. Ale to dědictví! Nebylo by lepší být nezávislým a tudíž silným a omezit vliv politiků? Samozřejmě, jejich cílem to nebude, ten chaos je pro vlídnou tvář a jejich vliv výhodnější. Potřebujeme založit nějakou atypickou „firmu“? Není problém! Ani se speciálním zákonem!

Je problém říct, že „spolek“ může být financován jen z „toho a toho“? Může dostávat příspěvky členů, obcí, státu, dary od kohokoliv? Může. Proč neřekneme, že „spolek“ je subjekt, který žije z to, co kdo dá a tudíž berňák nezajímá? Byla-li by za porušení „pravidel hry“ „spolku“ sankcí likvidace, každý by si to sakra rozmyslel.

Je problém, aby se v řadě „neziskovek“ otočil pohled na jejich „nepodnikání“ a „podnikání“? Aby se z nich staly „firmy“? Proč by to nemohly být „firmy“, kde bude část činností „v plusu“ a část „v mínusu“? No a co? Může jim kdokoliv na takovou činnost přispět? Může.

Je potřeba si uvědomit, že svoji činnost můžeme ve své drsné podstatě rozdělit na dvě části – na zábavu a na to ostatní.

Bavme se ve spolcích.

Ostatní činnost musí být výdělečnou. Máme z ní totiž živobyť. Výdělek. My, lidé, fyzické osoby. Nikdo jiný. Co to je právnická osoba? Bublina. Uvědomte si, kdo páchá trestné činy. Vždy jen osoba fyzická. Činnost ve „firmách“ musí být natolik výdělečnou, abychom měli na to živobyť a aby byly prostředky na obnovu této činnosti a stačily držet krok s vývojem. A to jsme určitě schopni udělat.

Jenže to bychom museli změnit vnímání pojmu „zisk“. A přestat tak blbě rozdělovat naše právnické osoby. Nebo nám spíš vyhovuje ten systematický chaos?

14.6.2011

(1) Polámal se mraveneček, Oral jsem oral ale málo, Nauč se synečku hospodařit?

Pozn.: Zákon 83/1990 + 126/1992 k ČSČK + 449/2001 o myslivosti včetně vyhl. 244/2002, Zákon 424/1991, Zákon 3/2002 + vyhl. 232/2002, Zákon 227/1997, Zákon 248/1995, Zákon 128/2000 + 250/2000, Zákon 111/1998, Zákon 116/1985, Zákon 128/2000, Zákon 129/2000 + 250/2000, Zákon 72/1994